

хубавата миралаева дещеря. Оржднето ѝ да надглежда двамата млади залюбени бѣше дещеря ѝ Зейнебъ.

Единъ день приближи се Зумруда до Джехада и му рече:

— Какво си се тъй замислилъ, мой красний мѣсече! Ако либишъ, какъ тебе да не либать? Коя дѣвойка не би се влибила въ тебе?

— О, либя! либя! нъ да ли ме либятъ? За туй съмъ нажаленъ.

— Азъ зная, че те либи!

— О, отъ гдѣ? извика тутакси Джехадъ и пристѣпи къмъ нея. — Ти знаешъ? Ти знаешъ ли въ коя съмъ влибенъ?

— Азъ зная сичко.

— О, тогава кажи ми: обича ли ме Бюлбюла тъй, както азъ нея обичамъ?

— Безъ друго, но на майка ѝ струва ми се не ще бжде съвсѣмъ по воля тази ваша обичъ; но азъ ще гледамъ да омекне тя и да се склони.

Джехадъ зграби смаянъ сухата, грозна ржка на тая ламя и млѣсна на нея, като я молѣше и заклеваше да му помогне въ тая работа и че ще я обича кѣто своя си майка.

Други пѣтъ приплзѣ тя до Бюлбюла, и каза съ котешки гласъ:

— Какво подскачашъ още кѣто птичка, дъще? Минаха се отколѣ вече дѣтинскитѣ ти времена. Имашъ вече на шестнайсетъ години, а играешъ си кѣто нѣкога, кога бѣше на осемъ години. Трѣба, синко, да мислишъ на положението си, на това което те очаква. Ти си дѣщеря на миралая, когото е отличилъ падишахътъ съ толкозъ нишани, а хубава си и дивна щото и най-хубавиятъ и най-богатиятъ паша би те залюбилъ.